

С. 303

КРАТКОЕ СКАЗАНИЕ.

з а

Преподобного Отца нашего Димитрия Бе-
сарбовского, коею мощи почивать въ Унциро-Вла-
хийскѣ, въ Букурештѣ, Митрополитскѣ Църкви.

Поблгари, издаде и подари

на

БЪЛГАРСКѢ-ТѢ КНИЖНИЦѢ

Іеромонахъ Афон.-Зографскаго Монастыря.

НАФАНАИЛЬ СТОЯНОВЪ

ЦАРИГРАДЪ—ГАЛАТА

Въ Книгопечатницѣ-тѣ на Д. Цацкова.

1858.

Ср. 303.

КРАТКОЕ СКАЗАНИЕ.

з а

Преподобного Отца нашего Димитрія Басарбовскаго, коеого мощи почиваютъ въ Унро-Влахийскѣ, въ Букурешѣ, Митрополитскѣ Църкви.

Поблѣгари, издаде и подари

и а

БЪЛГАРСКѢ-ТѢ КИНИЖНИЦѢ

*Іеромонахъ Аeon.-Зографскаю Монастырь
на фланци на Стояновъ.*

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА

ЦАРИГРАДЪ — ГАЛАТА.

Въ Книгопечатницѣ-тѣ на Д. Цанкова и Б. Миркова.

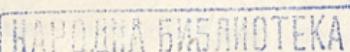
1858.

Петър Венчиловъ

*Пръвъдана и одобрена отъ царскъ-тъ ценсуръ за да
ся печати.*

ПИСМО

отъ Архимандрита Натанаила Стояновича, управителя на Добровецкіятъ мѣнастырь у Молдавія, до Драгана Цанкова за напечатаньето на Сказанието за Св. Димитра Басарбовски.

Драганчо,

..... И така ето ти грошове, за да напечаташи 5000 екземпляра отъ Краткое Сказание за Св. Димитрія Басарбовски, но на слѣдующи условія:

а). Да ю напечаташ безъ всякъ правописнъ вашъ поправ-
къ — б.) — 1000 Екземпляра да испроводиш въ Свѧтѣ Горѣ въ
М. Зографскій съ письмо по порученіе мое. — 100- Екзем. Собор-
ному старцу Зографскому х. Виктору, — 100 ек. Писмоводителю
Зографскому Монаху Алексію. — 200 Екзем. въ Скопско народа-
но училище. — 200 Екзем. въ Велешко общо училище. — 200 Ек-
зем. — въ Прилепско общо училище и 200 Екзем. да ли проводиш
менi тुка въ Яшъ. — които правятъ всички Екзем. 2000. А останъ-
ните 3000 Екзем. оставямъ въ ползъ на Българска-та Клисъни-
ца у Цариградъ.

Твой доброжелатель
АРХ. НАТАНАИЛЪ.

КРАТКОЕ СКАЗАНИЕ

з а

Св. Димитрія Басарбовскаго.

Богъ избра да Му служать не сильны, иито мѣдры, иито бла-
городны оть мѣра, споредъ Апостоловы слова, по слабы, просты и
простородны: понеже Негова сила въ безсилie ся являва съвиршенн-
на. Така и въ сего святаго, коего житie, колку іе възможно, ще
покажемы, преизобилование благодать Божія, каквото казува пакъ
той Апостолъ, говорящъ: колкуто негдѣ преизбыточествува просто-
та и беззлобie, толкува тамо и дѣйствiе Божией благодати преиз-
быточествува. Она пашедши негово сърдце чисто, душj безпороч-
нij и умъ исполненъ съ духовниj премѣдрость, поселися въ него
и учини това что не може да учини никаква мірска мѣдрость, ка-
квото ще ни покаже слѣдующе-то повѣствованiе.

Преподобный Отецъ нашъ Димитрій Басарбовскій, именуемый
Новый за недавно негово открытие, коего память ся слави въ 27-й
день Октомврія мѣсяца, бѣше родомъ Българинъ и процвѣте во вре-
мена благочестивыхъ Българскихъ царій въ юдно българско село, кое
попреди бѣше мало извѣстно, но, пошо израстна ѹедна како тая свѣт-
ла отрастль (ластарь), стапа това село преизвѣстися и препрочуто: оно
именувася Басарбовъ и ся находжа на рѣкѣ Ломъ въ Българії, отъ
градъ Русы или Рушукъ (а) около два часа далеко. Овый преподобный
родися отъ родители по вѣрѣ Христіаны Православны, а по съ-

а) Градъ Рушукъ и сега отъ около живущи Българи ся называ: Русы.—
Единъ почтенный старецъ — Монахъ Зографский — отъ Рушукъ родомъ, ми-
каза слѣдующее преданiе: — Рушукъ ся именува Русы не отъ Русы сп-

стояніе сиромаси, како ся вижда, обаче таквы сиромаси, коихъ Господь нашъ Иисусъ Христосъ ублажава въ Свое святое Евангелie, говорищъ: Блаженнишици духомъ, яко тѣхъ і есть царствіе небесное. Отъ таквы родители родиця такъвъ сынъ, кой-то съ свой добродѣтельный животъ прослави не тѣкмо себѣ, но и родители-тѣси, споредъ слова Господни: Отъ плода древо познается, и не тѣкмо родители свои онъ прослави, но и племя свое българско, и не токмо свое племя но и племя влашко. Сей преподобный Димитрій іеще отъ отрочество свое ся пріучи не на иѣкона свободны науки, нито на иѣкона знамениты художества, нито пакъ на иѣкона тръговщины, кои-то быватъ съ много неправды и лъжи. Освѣнъ това онъ никогда не ся је вдавалъ на дѣтски игры, нито любише да ся упражнява съ коны и конески украшения, како оніи юноши, кои любятъ міръ и всичко, что је въ мірѣ, нито нѣкогда ся предавалъ на мірски скоропреходащи дѣла: отъ всичко това преподобный Димитрій чуждавашеся и бѣгаще, а възлюби іедно тѣкмо искусство, кое је глава на всички искусства, именно, онъ усвой си добродѣтель Абраамовъ, Исааковъ и Іаковлевъ презъ коїхъ то съ леснотѣ си сподоблява человѣкъ да говори съ Богомъ и презъ коїхъ то скоро става другъ Божій. Онъ іеще отъ дѣтство свое възлюбилъ бѣше да насе домашны животны и, каквото Патріахъ Іаковъ си грыжаше и пасеше Лавановъ стокъ, така и преподобный Димитрій си силеше да насе добытоци села своего Басарбова и съ такво усырдіе и голѣмо вниманіе, щото не оставяше ниединъ добытокъ на иѣкого си отъ свои соселане, зада му го не докара на-

рѣчъ русский народъ, какво-то они мнятъ, а отъ іединѣженъ кърчмарциј, называеми: Руса. И така инейна кърчма стала средсредина за сегашний Рушукъ а отъ часто-то българско говореніе: «цикъ на русѣ, ще иощувамъ на русѣ» сирѣчъ, на кърчмѣ русинъ, и само-то мѣсто и градъ-то си получили име: Руси. Даже и сега околны-тѣ Българе — жителите казувать Русы, а не Рушукъ.

вечеръ дома му. А ако ся слушаваше иѣкогда да заблѣди и ѹединѣ
добытокъ, то онъ го тражеше и не оставише го да ся скита како
пусто и чрезъ това да го погубятъ звѣрове, но, споредъ ученіе
священаго писанія, онъ го измѣниваше отъ погубленіе и го при-
вождаше въ стопановѣ тѣ му кѣщї. При това іеще Преподобный
Димитрій толико бѣше милостивъ и жалосливъ къ одушевленны ствары
Божіи, щото за това, за кое то други мало или отнюдь не съ-
жалѣватъ и презиратъ, онъ съжалѣваше и съ сърдечно съкращеніе
ся раскаюваше ако ся слушаваше иѣкогда да съгрѣши противу нихъ.
Така напримѣръ, ієднажды когда ходеше слѣдъ пасомы тѣ живот-
ны и гы пасене, му ся случи по незнаніе и незапазуваніе да на-
стѣпїи съ ієднѣ ногж ієдно птичино гнѣздо и презъ това уби малеч-
ки тѣ птичeta. Видѣвши това онъ, толико ся окаяваше и съжалѣ-
ваше, щото мыслеше че презъ това онъ учинилъ іє человѣкоубий-
ство. Поради това и съ ревность, какво то другій Симеонъ Стѣл-
никъ, побѣзъ и даде канонъ ногѣ той, съ којкто настѣпни пти-
чeta-та. Канонъ му бѣше: три години да не обува тѣмѣ ногж. И
вѣистинѣ три години онъ ходи съ неїхъ босъ, лѣтѣ іж мѣчше съ
часты ударанія и ураненія отъ каменія и отъ тѣрніе, а зимѣ съ премърза-
ваніе отъ студъ и мразъ. Послѣ това пошо ся подвиза така добрѣ и съ
таковъ начинъ ся труди въ доброто си дѣло паstryрлака своего и,
каквото Патріархъ Іаковъ зема отъ Лавана двѣ жены, пошо пре-
подобный чрезъ паstryрлакъ свой придобы веке дѣяніе и видѣніе,
отъ кои то, како иѣкои чада, му ся родиха всички и надворнї и
внѣтрешнї добры дѣла; тогда онъ съ скорѣ погж прехожда рѣкъ
плотекихъ и душевныхъ страстій, ся вѣскачва на горы Ломски,
како Іаковъ на Галаадъ, съ богатый придобытокъ добродѣтелей. Но
тука настигжа го и онъ мысленны Лаванъ, кой то ся казува
міродѣржитель темноты дїаволъ, за да го запутае така, какоче му іє у-
грабилъ идолы неговихъ страстій. И преподобный ладе му волѣ да

иска во всички тѣ си добродѣтели, что бѣше придобылъ съ свой настырлаческій трудъ. Той мысленый врагъ человѣческій, ако и тра-жи и превръна всичко, нищо обаче свое не найде у Преподобна-го: понеже преподобный совсѣмъ, петько отъ іедиа, или отъ дѣвѣ, или отъ десять мірски работы бѣше ся отфрѣлилъ, но отъ всичко съвършенно. Когда той мысленый врагъ — діаволъ не найде нищо свое у подвизи тѣ и трудовы тѣ, кои то преподобный бѣше пре-търпѣлъ колку время живе между человѣцы, тогда преподобный фа-на да ся сѣди съ него и, показавши тому врагу, че нищо негово не юе задържалъ у себе, презрѣ и вмѣни всичко мірско за тщетѣ, и гной; остави міръ и всичко юе въ мірѣ: не удържаха го ни-родинни, ни знаеми, ни пріятели, и съвършенно ся удали изъ село свое. Но зада бесѣдова съ Богомъ въ тишинѣ и нематежность рѣ-шился преподобный Димитрій да ся вдвори въ Монастырь, и Богъ му испѣлни скоро намѣреніе и желаніе негово. Онъ, щомъ ся от-прави изъ село свое нагорѣ по рѣкѣ Ломъ, найде іедиа пещерѣ, въ коїхъ то ся находаше Монастырь. Тука преподобный даде Мо-нашъскы (иночъскы) обѣщанія, и си постриже космы свои, радостно вѣщающѣ Исаімонївцѣвы слова: Се удалихса, бѣгая въдворихся въ пустыни. Но заіедно съ постриженіе космовъ (власъ) своихъ, онъ съвършенно отсѣче отъ себе и всички мірски чувственны и мыслен-ны потребности, и, споредъ Апостоловы слова: онъ міру разпяся и міръ юemu. Кратко да кажемъ: како мъртвецъ не има никакво чув-ствованіе къ мірѣ и къ всичко мірско, така исто и преодобный Димитрій стана мъртвавъ къ всички тукашни скоропреходящи работы.

Пошо си освободи онъ отъ всичко, какво то ся рече погорѣ, тогда како иѣкой силенъ борецъ ся устрѣми къ поголѣмы и пось-виршени борбы и ся фана за подуховны нуждны добродѣтели. Онъ ся предаде посту, бдѣнію и всенощнымъ молитвамъ; на землелеганію, смиренномъдрію и страху Божіему; цѣлоидрію и съхраненію сърд-

ца, отъ гдѣто ся ражда чистота мыслей. Съ іедно слово да кажемъ: Преподобный отецъ нашъ Димитрій ся предаде всимъ иноческимъ добродѣтелемъ. И кой може да искаже негово сърдечно умиленіе, кое то имаше отъ до самѣхъ смерть? Кой може да исповѣда всегдашній плачь и слзы, кои то ся ліяхъ изъ неговы очи, како водный порой и съ конто потопи онаго мысленнаго фараона-діавола со всичко негово войнство? Кой може да изобрази неговъ чистосърдечнѣ молитвѣ, негово умно съединеніе съ Богомъ, неговъ всесъвршеннѣ сърдечнѣ чистотѣ? Кой може да опишетъ неговъ тепл любовь къ Бога и пламенно желаніе, отъ което ся ражда освященіе и чрезъ кое то ся види Богъ, споредъ слова самаго Господа Іисуса Христа: «Блаженны чистіи сърдцемъ, яко тіи Бога узрятъ»? У преподобнаго Димитрія всегда бѣше ієдна и найголѣма грыжа за душъ тѣхъ му: онъ непрестанно умираше заради мїра, а живеше заради Бога и вѣчность; изсушаваше снагъ своїхъ, заради полегко да вѣзлѣтава къ горный небесный Іерусалимъ; покоряваше зло добру, простираше ся къ небесно и презираше земно, устремляваше всичкій поглѣдъ свой на ієдни тѣкмо духовны предметы, и чрезъ това му ся открыхъ неизказаниіи Божественіи тайны, колико може іестество человѣческо да вмѣсти въ себеси и ся просвѣти съ оній Божественный образъ, за кой то самъ Іисусъ Христосъ говори въ слова: Люблю Мѧ, възлюбленъ будеть Отцемъ Монимъ; и Азъ възлюблю ѹего, и іавлѧюся іему самъ. И: Аще кто любить мя, слово Мое съблюдетъ: и отъць мой възлюбить ѹего, и къ нему пріедетъ и обитель у него сътворить (а). Кратко да кажемъ: Преподобный Димитрій украсисе и съ всички тѣмъ подобны добродѣтели, кои то освятиха и душъ и тѣло негово, така, щото и тѣлно то тѣло направиха му цѣло и нетѣлно и послѣ смерть тѣхъ му до днешній денъ,

какво то го сани видиме. Оно ако и претърпѣ многоразлични пре-
мѣни въ толкува вѣковы, обаче остана непреодолимо отъ всички тѣ
и надворни случаи, цѣло и неповрежденно, како въодушевлено. Така
Божія благодать побѣди іестества чинъ, на коіж то стана онъ храмъ
и жилище въ земный животъ свой и ся приготви и тѣлесно да встрѣ-
ти Господа, кого онъ отъ дѣтство възлюби и кого всегда желаяше!

Послѣ това отако ся усъвршенствова въ всички-тѣ добро-
дѣтели и когда достигна въ мѫжа съвършена, въ мѣрѣ възраста
Христова, спорѣдь Апостоловы слова, то онъ іеще іедно желаяше,
сирѣчъ, да ся разрѣши отъ тѣло свое и съ Христа да бѫде, от-
крыто да види слава Господнїя и близу предъ Господа да застане.
Желаніе негово не презрѣ Той, заради кого-то толико подвизы и
трудовы онъ претърпѣ. И така преподобный Димитрій понеже усъ-
ти, че веке и съ тѣлеснѣй възрастѣ готовъ бѣше да отиде къ
Господа, кого-то іеще отъ младѣ врѣстъ бѣше възлюбилъ и все-
гда желаяше и вслѣдъ кого-то въ всичкий свой животъ бѣзо
търчеше, и понеже веке и старость бѣше го одолѣла и предвидѣ
и часъ своея кончины; то излѣзе изъ пещерѣ-тѣ и между нѣкои
два каменя, кои-то бѣхъ тамо близо до тѣлѣ пещерѣ отгорѣ на
покрай рѣкѣ Ломъ, легна тамо и предаде своїкъ святѣлѣ и пресвѣ-
тѣлѣ душѣ въ рѫцѣ Божіи, а многоугрудено то му святое тѣло
много времія лежа неповрежденно между тиѣ два каменія. Въ това
времія ся случи да дойде рѣка Ломъ толико голѣма и сильна, що-
то ископа и занесе не тѣкмо нивы и поляни, но и каменіе и дрѣ-
виста. Отъ такво сильно наводненіе уринсахася и тиѣ два каменія,
между кои то лежаха мощи святаго, и паднаха на іедно съ мощи-
тѣ му въ рѣкѣ-тѣ. Това драгоценни съкровище послѣ това и
тамо въ водѣ много времія лежа съкрыено. Но Господу Богу быде
угодно да прослави своего раба и на землї, каквото на небо.
Онъ, прежде нежели да ся откриятъ мощи, имъ дарова дарь

чудотворенія исто така, какво-то гы съхрани цѣлы и нетлѣнны, което ще видимъ изъ слѣдующее повѣствованіе. Единъ добрый и благочестивый Христіанинъ изъ тыхъ мѣста имаше юдно дѣвойче, страдавшее отъ нечистый духъ. На това дѣвойче въ юднѣ нощь, когда спаваше, ювиши преподобный Димитрій ⁽¹⁾ на сънѣ и му каза: акобы мы извадили изъ водѣ родители твои, то азъ быхъ ти излечилъ. Когда му изрече това, указа му и само то мѣсто, отгдѣ-то требуше да го извадатъ. Изъ утринѣ та дѣвойче то, щомъ ста-на отъ постелѣ своїхъ, расказа своимъ родителемъ видѣній сънѣ свой. Такъвъ чудный сънѣ скоро ся разнесе между другы человѣ-цы и дойде до тамошніо священство. Тогда незабавно ся събра много народа и священици и отидоха на онова мѣсто, что ука-зуваше и момиче то, и гдѣто много пѣты попреди ся ювляша свѣща, отъ коихъ-то всички, виждавши іхъ, мысляха, че тамо има камара съ пѣнязы (хазне). Но сега искающи внимательно найдоха святы мощи святаго и преподобнаго Димитрія въ водѣ, закопанны съ рѣчній пѣськѣ, каквого каза и самъ святый Димитрій и гы извадиха цѣлы и светлы како пѣкое злато изъ рудѣ. Оттамо зеха ты святы мощи и съ подобающѣ честь гы донесоха въ село Басарбовъ, гдѣто бѣше ся родилъ святый. Слухъ за нахожденіе того многоцѣннаго съкровища, говорїж, моши святаго, разнесеся не тѣкмо по всички тѣ окольны страны, но дойде и въ Букурешть до упии Уигро-Влахійскаго Господаря, кой то пожела да донесе нетлѣнно то тѣло преподобнаго Димитрія въ свое владѣніе, сирѣчъ,

⁽¹⁾ Въ Влашко-то повѣствованіе казано ю, че Ангель въ образѣ Преподобнаго ювиши на дѣвойче-то. Видися да ю погрѣшено отъ снисателя; защо мы православно вѣрувамы и исповѣдувамы, чо святіи заради человѣ-ческо добро сами ся являватъ и въ всичко помагатъ на человѣцы или на сънѣ, или наявѣ, или открыто познавателно, или подъ друго лице непозна-вателно, токмо молящемуся намъ сами идатъ на помощь по возѣ Божіей.

въ Влахії и да гы турне въ своїх Господарскїх домашнїх църквєх. Съ това намѣреніе и желаніе той благовѣрный Господарь незабавно прати священницы и болѣры зада сътворять това нѣчто. И въ-истинїх господарскихъ посланницахъ, достигнавши въ село Басарбовъ, съ подобающѧ честь и благоговѣніе взеха святы тѣ мощы преподобнаго Дими трия и гы дигнаха да гы донесѧтъ въ Влахії, по когда съ нихъ дойдоха близу до юдно село, кое то ся наріча *Rуси* (сегашній Русучкъ), на юдинъ кладенецъ (бунаръ), застанаха святи тѣ мощы тамо така, щото отнюдь не можаха отъ мѣсто то да гы помѣстятъ занаподалеко, и отъ това разумѣха, чи не ѹгодно святому да удалять неговы святы остатки изъ негово отечество въ другж странї. Священницы-тѣ и болѣри тѣ видѣвшіе това чудо, не доумѣвахаси что да сторятъ, паконецъ направиха съ-вѣтъ и ся рѣшиха да постѣпятъ така, коквото въ старо време Аскalonци постѣпиха съ Кивотъ Завѣта Божія а). Фанаха, говорїхъ, отъ това мѣсто две юнчета млады, юшче неучены, нито нѣкогда запрягани, гы впряженаха въ кола съ святы тѣ мощы святаго и оставиха гы да ходятъ накжде щѣтъ, чрезъ кое ще ся покаже воля святаго, гдѣ му ѹгодно да бѣдатъ негови мощи. Юнчета та бѣха обѣрнати съ кола та право пѣтъмъ къ Влашко, по юмъ гы пустиха съ това намѣреніе, аbie они ся вратиха съ мощы тѣ святаго назадъ право въ село то му Басарбовъ и застанаха въ средь села то. Влахіински тѣ священницы и болѣри увѣриха ся чрезъ това събытие, че святому не ѹгодно безвременно да остави това мѣсто, гдѣ то ся роди, израсна и ся труди въ всичкїй свой животъ заради Господа, врѣнахася празни и разказаха своему Господарю всичко, чо видѣха. Боголюбивый Господарь Унгро-Влахійскїй у-лишавши отъ пратеницы тѣ си за такво чудо, чрезъ кое-то явися

а) Читай книжк Судій. въ главы: 4, 5, и 6,—

воля святаго, прати нѣколынъ отъ свои тѣ бояры съ довольно пѣ-
низы (пары) и на това мѣсто, гдѣ застанаха юнчeta, та съ колата
и съ святы мощи, съгради црквѣ въ имя преподобнаго Димитрія,
въ коїх то отъ святы тѣ му мощи источаваха чудеса како рѣка и
подаваха изобильно благодатны исцѣленія всекому, кой тѣкмо съ
вѣрѣ приходжаše и ся прикасаваше до нихъ. Изъ многочисленны-
тѣ чудеса, кои бываха отъ святы мощи преподобнаго Димитрія,
нека да вспомнеме за нѣкои си тѣкмо позамѣчательны, кои то жи-
во са останали въ устно народно преданіе и за кои то разсказж-
вать достовѣрніи люди, видѣвшіи тыя чудеса съ свои очи.

Нѣкои двѣ Боголюбиви жены, кои-то бѣха родни сестры, име-
немъ Аспра и Екатерина изъ градъ Чирнаводж, находящійся неда-
леко отъ Русы, съзыдаха въ градъ свой црквѣ прелѣпѣ съсь храмъ
Успенія Пресвятаго Богородицы и приснодѣвы Маріи, и помыслиха
въ себѣси, не могутъ ли нѣкако да зематъ поне ѹедиже частицѣ
отъ мощи тѣ святаго Димитрія и да іш донесжть въ црквѣ тѣ си:
зашто да земать всичко то му тѣло, може да не благоволава онъ,
каквото и вѣистинѣ не благоволяваше да остави избранно то си мѣ-
сто. Съ тѣжъ мысль жены тѣ дойдоха съ преголѣмо смиреніе и bla-
гоговѣніе и, поклонивши ся, святому тѣлу преподобнаго Димитрія,
земаха скрыто ѹедиже малечкѣ частицѣ отъ мощи тѣ му и такимъ
образомъ излезоха изъ црквѣ тѣ: Но когда вѣки сѣднаха въ ко-
лесницы свои и заповѣдаха да тръгнатъ, то кони съ колесницѣ тѣ
имъ отнюдь не вѣзмогоха да ся помѣстять отъ мѣсто то си, ако и
много гы биха колесничари тѣ. Видѣвше това жены тѣ, познаха
причинѣ на това нѣчто и, скоро слѣзвиавше отъ колесницы тѣ си,
притрѣчаха съ сърдечно раскаяніе и съ сльзы къ святаго и, тур-
ниавше частицѣ тѣ на мѣсто то, и му ся молиха да имъ опрости грѣ-
ха. И вѣистинѣ такимъ начиномъ ся избавиха отъ невидимо то
удържаніе и си отыдоха съ миромъ въ градъ свой. Другій пакъ,

дойде Пресвященныи Митрополитъ Тыновскій, именемъ Никифоръ съ свои прислужници да ся поклони на святы тѣ мошы преподобнаго Димитрія. Пошо ся поклони попърво митрополитъ и цѣлова святы тѣ мошы отдалечися и сѣдна на іединъ столъ, а послѣ това понего редомъ вървѣха и прочи тѣ му прислужници и цѣловаха святы тѣ мошы. Въ това исто време іединъ отъ прислужници тѣ му Монахъ именемъ Лаврентій, когда-то цѣловаше святы тѣ мошы, покусна съ уста да откажне единъ малечкъ частицкъ отъ нихъ. Това щомъ учини онъ, остана съ растворены уста, и всички гльдахъ на него и видѣха го съ растворены уста, но недоумѣвахася что и отъ какво пострада онъ това. Видящъ това и самъ Митрополитъ, заповѣда му да ся отстѣпї оттамо за да ся покланятъ и други тѣ. Монахъ той ако и бѣше нѣмъ и безгласенъ, обаче аbie ся отстѣпї мало отъ кивота, въ кой-то почиваха мошы святаго, а когда излѣзоха оттамо всички тѣ, то припадна онъ съ слѣзы и си моли святому да го опрости. И въистинѣ послѣ сърдечно то му раскаание, развѣрза му ся языкъ и начна да говори каквото и прежде. Послѣ това отиде наѣдно съ Митрополита си дома, гдѣто бѣха си останали, и му разсказа за всичко, отъ какво пострада. Когда чю това Митрополитъ той отъ того монаха, фана да го обличава и да му говори: О окаянне! како не помысли ты, чи ако бы ся дѣлали тія мошы, и акобы ся давали на всички тѣ, колку то дохождатъ да имъ ся поклонятъ, то досега не бы остало отъ нихъ. Но покайся отсега веки, зашо си съгрѣшилъ Богу и святому. А въ друго време единъ Боголюбивый Епископъ Преславскій, именемъ Йоанникий, бѣше падналъ въ таквѣ голѣма болесть, щото четворица го носеха, и таква тижка болесть бѣше му, щото отнюдъ не можеше да ся излечи. Донесоха го въ Басарбовъ въ цѣрквѣ Преподобнаго Димитрія и го туриха съ постелкъ му вънутрь въ цѣрквѣ тѣ въ времѧ святыя и Божественныя літургіи. И той Боголюбивый Епископъ

послѣ търи часа стана отъ постелкѣ тѣ си здравъ и фана да ходи
на позѣ свои, хвалящъ и благодарящъ преподобному. Нека да ка-
жемъ още за юдно чудо, кое то іе было иѣколко предъ да си пре-
селятъ мошы тѣ му въ Букурещъ (а). Единъ Турчинъ бѣше ся рѣ-
шилъ непремѣнно да ограби цѣрквѣ тѣ преподобнаго Димитрія. Съ
това намѣреніе онъ въ юдна ноќь вѣзъша въ цѣрквѣ тѣ и ся ус-
треми право на богаты сребрѣны кандила, кои то висѣха предъ свя-
ты тѣ мошы преподобнаго и безпрестанно горѣха. Но юомъ начна
онъ да испльнява намѣреніе то си и да сныма капиза та, обѣдвѣ
позѣ негови зеха му ся сдрѣвиха и падна предъ кивотъ, въ кой то
почиваха святы тѣ мошы, гдѣ то и останалъ до утренни молитвосло-
віе. Когда изутрината рано дойде на утренни правила служившій
въ таѣ цѣрковъ священикъ, найде го тамо како закованъ за зем-
лїю, но безъ вское раскаяніе. Священикъ узнавши отъ Турчина
причинѣ на това, извади го на дворъ фанатаго съ позѣ тѣ му и, по-
неже съ зло то му намѣреніе и сърдце остана му съгласно и не-
раскаинно; то до самѣ му смртъ онъ ся влачаše неисцѣленъ и про-
сеше милостынѧ въ Русы или Рущукъ. Тыя и много другы чудеса,
разказувать, какво то рекохме, кои то е правиль преподоный Ди-
митрій доклѣ беха мошы тѣ му въ село Басарбовъ, но понеже иѣ-
маше кой да гы записува въ точность, а отъ тамошни жителци ся
разскажувать различно; затова ся оставитъ и тута неписаны. А ос-
вѣнь това стига за всекого вѣрующаго това юдно чудо, що негово
свято тѣло и до днѣсь почива цѣло, нетлѣнно и невредимо како
въодушевленно. Така чудесно Благодать Божія съхранява свой храмъ.

Но Господу Богу быде удобно да прослави Своего раба, Пре-
подобнаго Димитрія и въ Влашко Господарство, каквото ся рече по-
горѣ, и да испълни онова давновременно желаніе, кое то имаха
Влахійскіи Господари и народъ, споредъ долеписанно то повѣствова-

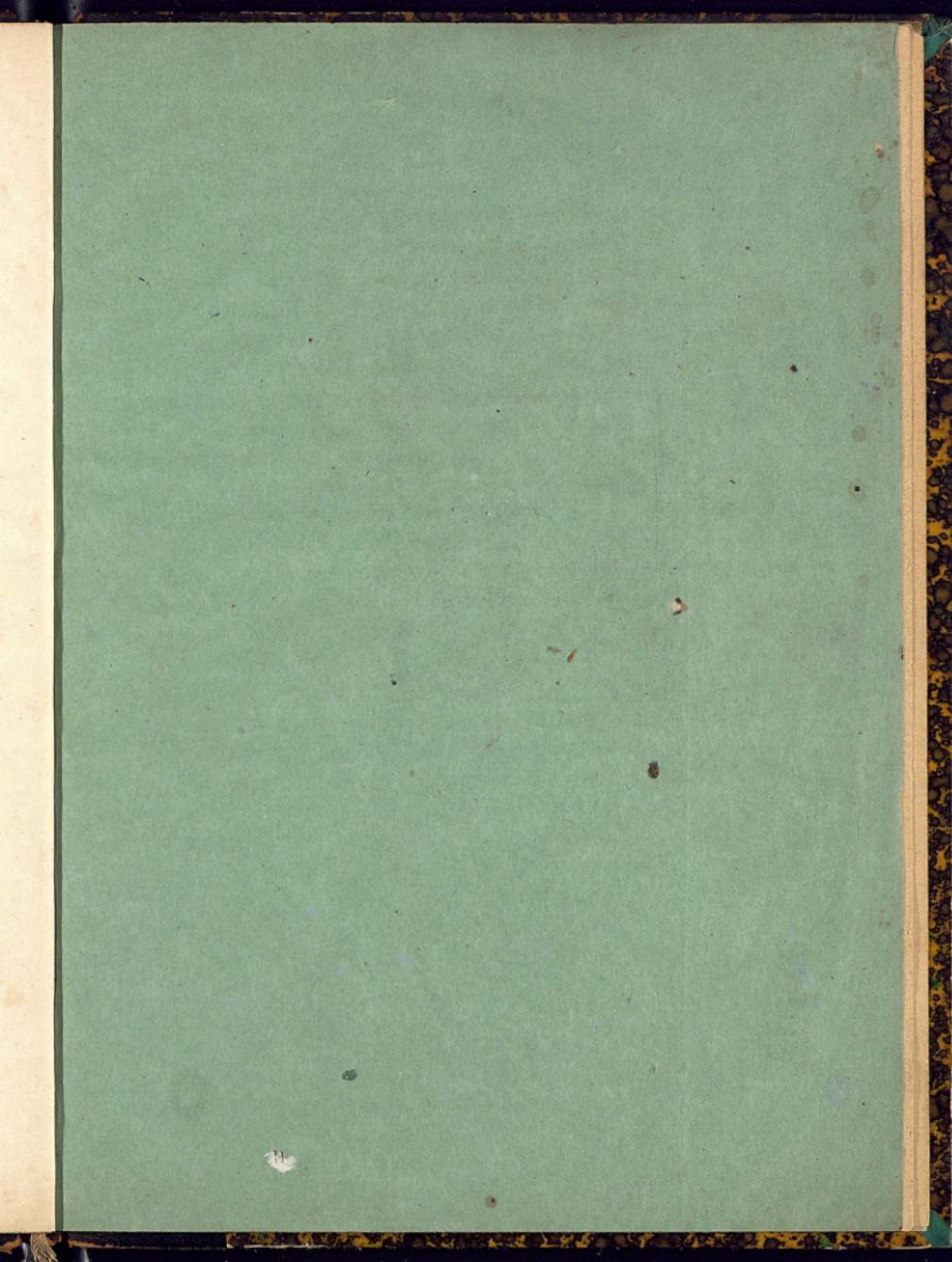
а) За това чудо ми расказа упомянутый при начальни замѣчаніе Схе-
рецъ Монахъ Зографский изъ Рущукъ, на кого-то родитель быль при цѣрквѣ
тѣ Преподобнаго Димитрія въ Басарбовъ священикъ служящій въ това
време. Издатель.

ніе. Въ 1769 и въ 1774 години ся откры война между Россійскою Дѣржавою и между Отоманскю Портю, и Руссы (Московцы) зафанаха Молдавіїхъ и Влахіїхъ. Въ това време Россійскій Генераль Петръ Салтыковъ прейде Дунавъ и, бившия на Рущукъ съ Турци, побѣди гы и вступи въ нѣколко придунавски села, кои то са подъ Турско владеніе, а имено: въ градъ Черна-Водъ и въ другы, въ число коихъ бѣше и село Басарбовъ, гдѣто ся находеха мошы Преподобнаго Димитрія. Той россійскій Генераль, послѣ разореніе села того, когда видѣ святы тѣ мошы, зе ги и искаше да гы испрати въ Россій. Но юдинъ благочестивый христіанинъ имѣнемъ хаджи Димитрій (а) ся случи въ това време при Генерала и му ся моли да не устранива святы тѣ мошы, но да ги подари на Влашкъ землѣхъ заради толкова грабителства и похищенія, что ю пострадала она отъ войны (дженковы) и да ю обрадова съ таковъ многоцѣпенъ даръ. Генераль той ся склони на мольбѫ тѣ му и гы подари на Влашкъ землѣхъ. Всичкій въ Влахіїхъ живущій народъ прія гы съ голѣмъ честь и благоговѣніе и гы туриха въ Съборицъ Митрополійскъ въ Букурешъ църквѣ во дни Преосвященнаго Григорія, Митрополита Унгро-Влахійскаго, гдѣто и сега почиватьъ. Такимъ образомъ щомъ ся явиха святы тѣ мошы Преподобнаго Димитрія, аbie всичкій народъ почувствова (усѣти) Негово благодатно присутствіе: защото не токмо войнѣ тѣ Русскѣ и Турска прекрати онъ, но и страшнѣ чумавъ болестъ пресѣче, и така онъ быде умиротворитель и избавитель отъ видимо и отъ невидимо убийство человѣческо. Такожде и сега всичкіи, кои то приходатъ къ Преподобнаго съ вѣрѣ, придобывать много помошь и голѣмъ ползжъ. Молитвами коего Богъ да помилува и да спасе и насть всички, пытѣ, и всегда, и во вѣки вѣковъ. Аминъ.

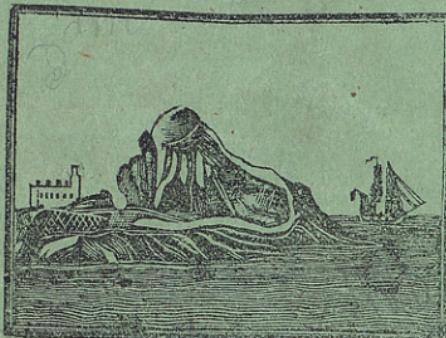
НАРОДНА БИБЛІОТЕКА

а) Сей Хаджи Димитрій, какво то мы разказа юдинъ достовѣрный Старецъ, быль е родомъ Българинъ, жившій въ Букурешъ съ свое домочадство и имѣвшій почетно мѣсто въ судебны мѣста, и тогава ю быль на Генерала Салтыкова како толмъчъ и Съвѣтникъ ближайший. — Гака мы казжваха, а кой го знае и видѣлъ домочадство-то по хубаво, того просиме да мы увѣдоми похуваво.

датель.

yur yapyla
yur namku nac
yur Soryba

yur yapyla
yur Soryba
" yur namku
yur ca it
yur ca ri
" yur ree
crabu wa
crabu ri wa
crabu da

yur yapyla
yur Soryba
yur namku nac

yur, wala
yur, erala
yur, repa rock a
yur, ca ree pa
yur, ca mala
yur, mean do yash a